

БОРБА

ОРГАН НА СКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОКРЪЖНИЯ НАРОДЕН СЪВЕТ
И ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА ОТЕЧЕСТВЕНИЯ ФРОНТ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

Излиза три пъти седмично

Год. XXII, бр. 24 (2249)

Велико Търново, четвъртък, 24 февруари 1966 г.

Цена 2 стотинки

МАВРИКОВЦИ — ЗНАМЕНОСЦИ

ВЧЕРА в ДИП „Васил Мавриков“ — Велико Търново се състоя голямо тържество по случай награждаването на колектива с преходното червено знаме на Министърския съвет и Централния съвет на Профсъюзите за четвъртото тримесечие на 1965 година. Скъпи гости на мавриковци бяха другарите Енчо Стайков — член на Политбюро на ЦК на БКП и председател на Националния съвет на Отечествения фронт, Стоил Георгиев — началник на управление „Текстилна промишленост“ към Комитета по леката промишленост, Радул Минчев — член на Бюрото на Окръжния комитет на Партията, Димитър Петров — първи секретар на Градския комитет на Партията и др.

Събранието бе открито и ръководено от Иван Трифонов, секретар на Заводския партийен комитет. В изнесения от директора на предприятието Цюню Цюнев доклад бе подчертано, че благодарение големите усилия на целия производствен колектив, на подобрения организация на труда и на приложението на новата система на планиране и ръководство колектива успя да изпълни своя план за четвъртото тримесечие 122,89 на сто, да произведе наплатенова продукция за 819 000 лева и с това да спечели преходното червено знаме.

Представителят на Комитета по леката промишленост Стоил Георгиев приветства мавриковци с голямата победа и арчи знамето на директора с пожеланието да бъде задържано и през първото тримесечие на настоящата година.

След това председателката на Заводския профкомитет Станка Палазова прочете проекто-обещанието на колектива за 1966 година, което бе прието единодушно.

С голямо внимание и интерес бе изслушана речта на кандидата за народен представител д-р. Енчо Стайков. Поздравил мавриковци с високото отличие, той говори вълнуващо за забележителните успехи и завоевания на народната власт, за развитието най-вече на промишлеността.

Присъстващите на тържеството събрание изпратиха телеграма до Централния комитет на Партията.

Накрая самодейци от предприятието изнесоха литературно-музикална програма.

Н. МИНКОВ

ОПОРА НА МИРА В СВЕТА

Няма и половин век — само 48 години са изминали от ония бурни дни, когато сред грохота на революцията се родиха червените ескадрони. Няма и половин век, а тези ескадрони преорисаха в най-мощната и непобедима армия, армията — опора на мира в целия свят. По случай Деня на Съветската армия на 22 февруари вечерта великотърновски масово се стекоха на тържествено събрание в Дома на Народната армия.

За героичната летопис и съвременното състояние на въоръжените сили на Съветския съюз говори полковник Т. Мержанов — началник на Политотдела при ВВВУ „В. Левски“. Съветската армия, изнесла на плещите си тежестта на Втората световна война, освободителка на редица страни и народи от фашизма, носителка на най-високи морални и боеви качества, днес под грижите на КПСС поддържа в готовност своите бойни редици, разполагайки с най-съвършено, точно и силно въоръжение. Тези основни мисли той разви и подкрепи с примери.

Събранието изпрати приветствена телеграма до Централния комитет на КПСС.

След това беше изнесен богат концерт от ансамбъла при ВВВУ „В. Левски“ и самодейци при Дома на Народната армия.

НАПРЕД И ВСЕ НАПРЕД ПО ПЪТЯ НА СОЦИАЛИЗМА И КОМУНИЗМА!

На снощното предизборно събрание във Велико Търново д-р. Енчо Стайков произнесе голяма реч. В нея той между другото каза:

Другарки и другари, Нашата страна е в навечерието на голямо политическо събитие — изборите за народни представители, народни съветници, народни съдии и съдебни заседатели. Предизборни конференции и събрания стават по градове и села, предприятия, учреждения, ТКЗС и ДЗС.

На 27 февруари със своята бюлетина избирателите и избирателките ще кажат своята дума по управлението на страната и политиката на Партията и Народното правителство като изберат новите народни избраници.

Другарят Енчо Стайков разгледа международната обстановка, при която ще се провеждат изборите у нас. Той подчерта, че засилването на напрежението в света, нарастването на опасността от нова война се дължи на агресивната политика на американските империалисти.

Особено цинична форма придобил американската агресия във Виетнам. С въоръжената интервенция против южновietnamския народ, който води справедлива борба за своята свобода и независимост, американските империалисти потъпкаха елементарните норми на международното право, Женевските споразумения от 1954 г. Заедно със своите сайгонски наемници те извършват най-чуждоини зверства и престъпления в Южен Виетнам; бомбардират беззащитни села, избиват старци, жени, деца и т. н. Същевременно те бомбардират градове и села в Демократична република Виетнам, в които избиват хиляди мирни жители, разрушават болници, училища и пр.

Прогресивните хора във всички страни с гневно възмущение заклеят американските зверства във Виетнам. Не е случайно, че в самите Съединени щати честни, прогресивни хора провеждат протестни начинания против войната във Виетнам. Даже съюзниците на САЩ не подкрепят открито нападенията над vietnamския народ.

Оптитите на американските империалисти да въвлечат и други държави на своя страна в тази война претърпяха неуспех. Техните домогвания да поставят на колени vietnamския народ, да сплатат другите народи, влягнали се на борба за своето освобождение, да укрепят разклатените позиции на империализма, търпят провал. Войната във Виетнам носи големи печалби на монополистите. Само през 1965 г. печалбите, по данни на американския печат, са достигнали фантастичната цифра 45 милиарда долара. Продължават да растат военните поръчки.

До каквоти и жестокости да прибегват американските монополисти, те не могат да подчинят vietnamския народ. Затова говори неговата героична борба за изгонване на американските завоеватели.

Като проследим мъжествената борба на vietnamския народ в защита на своите суверенни права, другарят Стайков подчерта, че Националният фронт за освобождение на Южен Виетнам е единственият законен представител на южновietnamския народ.

Ораторът подробно говори за помощта, която Съветският съюз и другите социалистически страни, в това число и нашата страна, оказват на борещия се vietnamски народ. Той разобличи така наречената „мирна офанзива“ на американските империалисти.

риканските империалисти. Vietnamskiyat narod се бори за мир, но за истински справедлив мир. Неговата борба е справедлива и победата ще бъде на неговата страна.

Американският империализъм отделя голямо внимание на Западна Германия като ударна сила за осъществяване на неговите завоевателни планове, в борбата му против Съветския съюз и другите социалистически страни. Подкрепяйки от САЩ, управляващите кръгове на Западна Германия водят откритата реваншистка политика. Поставят си за задача да ликвидират Германската демократична република, да ревирират границите в Европа, да бъдат снабдени с ядрено оръжие. С помощта на САЩ Западна Германия се превръща в ново огнище на напрежение.

По-нататък д-р. Енчо Стайков се спира на големите постижения на Съветския съюз през периода на седемгодишния народностопански план.

Общият обем на промишлената продукция — каза той — е увеличен с 84 на сто, вместо с 80 на сто. Производството на електроенергия нарасна повече от два пъти, а производството на стомана достигна 91 милиона тона, което значително превъзхожда количеството стомана, произведена от Англия, Франция, Западна Германия, взети заедно.

Добивът на петрол през тази година ще възлезе на 242 милиона тона срещу 113 милиона тона през 1958 година. За 7 години производството на машиностроително и металообработвателно нарасна 2,4 пъти, а продукцията на химическата промишленост почти 2,5 пъти и т. н.

През този период са построени и влязоха в действие повече от 5500 големи промишлени предприятия.

Съветската наука през седемлетката показа големи успехи и зае ръководно положение в редица важни насоки на световния технически прогрес. Съветският съюз се намира в авангарда на световното развитие на атомната физика и атомната техника.

Другарят Стайков говори за епохалното значение на съветския подвиг при осъществяването на меко капане на Луната на станция „Луна-9“ и за новите перспективи, които това постижение открива пред човечеството.

Той разгледа също така големия подем в развитието на производителните сили и в другите социалистически страни.

Защо американските империалисти изострат международната обстановка, създават в различни части на света опасни военни огнища и по такъв начин могат да предизвикат нова световна война? Управляващите кръгове на САЩ се боят от перспективата на хода на световните събития, които все повече изменят съотношението на силите в световен мащаб в полза на социализма и социалистическите държави.

Засилват се борбите на колонизантите и зависимите народи против империалистическия гнет, разгръщат се борбите на работниците и трудещите се в капиталистическите страни.

От друга страна растат противоречията между големите империалистически държави. Сериозно е подкопана хегемонната роля на САЩ в западния свят. Програмата за установяване на „световно водичество“ на американския империализъм претърпя неуспех.

Всичко това хвърля в тревога американските империалисти, които напразно се надяват, че ще могат с една нова война да изменят хода на историческите събития. Техните агресивни действия говорят не за силата, а за слабостта на империализма.

Съветският съюз и социалистическите страни, национално-революционното освободително движение и международното работническо движение са в състояние да обуздаят империалистическите агресори и да запазят човечеството от изстребителна ядрена война.

Съветският съюз и другите социалистически страни, следвайки неотклонно ленинската политика на мирно съвместно съществуване, се борят за укрепване на световната система на социализма, за осигуряване най-благоприятни международни условия за строителството на социалистическото и комунистическото общество.

Ние твърдо и неотклонно следваме политиката на мирно съвместно съществуване, за уреждане, чрез мирни средства, на спорните международни въпроси, подписване на пакт за ненападение между страните-членки на Варшавския договор и НАТО, премахване чрез мирни средства остатъците от Втората световна война, създаване на безатомна зона в Централна Европа, пълна забрана на ядрените опити, намаляване на въоръжените сили и пр.

Ораторът проследи освободителните борби на зависимите и колонизантите народи, изтъкна разнообразната помощ, която им оказват Съветският съюз и другите социалистически страни. В борбата против империализма крепне единството на социалистическите страни с народите на Азия, Африка и Латинска Америка.

В подкрепа на тази мисъл той се спира на триконтиненталната конференция в Хавана.

Като подчерта голямото значение на Ташкентската среща и нейния принос в делото за укрепване на мира в Азия и целия свят, д-р. Енчо Стайков отбеляза, че това бе триумф на правилната политика на Съветския съюз и на мирното съвместно съществуване.

Развитието на икономиката на Съветския съюз и другите социалистически страни на дело демонстрира преимуществото на социализма пред капитализма, дава възможност да се увеличи помощта на новоосвободените народи и да се поддържа национално-освободителното движение, съдейства за подема на класовата борба на трудещите се в капиталистическите държави.

По такъв начин, развивайки своята икономика, социалистическите страни дават своя принос в борбата между капитализма и социализма на световната арена, изпълняват своя интернационален дълг към освободителната борба на другите народи.

Народна република България е в първите редици на народите за тържеството на полити-

ката за мирно съвместно съществуване. Никогашната страна не се е ползвала с такъв международен авторитет и не е играла такава важна роля в международния живот. Ние поддържаме дипломатически връзки с над 70 страни и търгуваме с повече от 100 държави. На основата на искрено сътрудничество и взаимна изгода ние оказваме, според възможностите си, помощ на страните, които отхвърлиха колониалното и империалистическото зависимост и сега вървят по пътя на своето прогресивно развитие. В тези страни работят много български специалисти. Наши строителни организации извършват голямо строителство в други страни. Подобно нещо беше невъзможно в буржоазното минало.

След това д-р. Стайков говори по-подробно за политиката на Българското правителство за превръщане на Балканите в зона на мира, за уреждане чрез мирни средства на спорните въпроси между балканските народи, за създаване на добросъседски отношения между тях.

По-нататък той засегна вътрешното положение на страната. Изборите на 27 февруари — каза д-р. Стайков — се провеждат в обстановката, когато нашият народ, под ръководството на Българската комунистическа партия, успешно приключи Четвъртата петилетка, започва борбата за изпълнение на Петата петилетка.

Следвайки неотклонно линията на Априлския пленум на ЦК на БКП и решенията на историческия Осми конгрес на Партията, българският народ постигна високи темпове на развитие на народното стопанство и във всички области на живота. Затова най-добре говори ръстът на най-синтезиращия показател — националният доход. През Четвъртата петилетка той е нараствал средно с 6 на сто, или с 215 милиона лева годишно. Според 1965 година, през настоящата 1966 година националният доход у нас ще нарасне с 9,5 на сто, а по предварителните разчети на Петата петилетка този ръст ще бъде средно годишно с 8,5 на сто.

Сега нашата социалистическа промишленост само за около 17 дни произвежда цялата промишлена продукция на България от 1939 година. България, която в миналото внасяше от чужбина и най-дребна желязария, след 9 септември 1944 г. с помощта на Съветския съюз и другите социалистически страни, се превърна в износител на машини и съоръжения.

Обемът на промишлената продукция на страната сега е със 76 на сто повече от този в началото на Четвъртата петилетка и е 21 пъти по-голям в сравнение с 1939 година. Нашата Партия, народната власт полагат особени грижи за развитието на енергетиката. През 1939 година у нас бяха произведени 266 милиона киловатчаса електроенергия, а през 1965 година те надминаха 10 милиарда и 285 милиона киловатчаса. Какво означават тези цифри? Това значи, че в капиталистическа България през 1939 година на глава от населението се падаха по 42 киловатчаса, а днес, в социалистическа България, на всеки жител се падат по 1250 киловатчаса! И напред Партията и Правителството, с оглед на бързото развитие на нашата икономика, ще развият енергетиката на страната. В края на Петата петилетка у нас ще бъдат произведени годишно 21 милиарда киловатчаса електроенергия.

Големи успехи постигна нашата каменовъзна промишленост. През 1965 година у нас са произведени над 27 милиона тона каменни въглища — 13 пъти повече от произведеното през 1939 година. Но, въпреки това, каменните въглища не ни достигат. Защо? Защото растат непрестанно потребностите от тях за промишлеността, за бързо развиващата се икономика.

Буржоазна България почти нямаше никаква химическа промишленост. У нас тогава имаше само отделни занаятчийски предприятия. А всички знаем огромното значение на химията, на химическата промишленост. Химията революционизира икономиката, промишлеността, селското стопанство. Немислимо е да се развива напред по пътя на социализма и комунизма без химията. На нея е бъдещето. Затова Партията и Правителството отделят голямо внимание на нейното развитие. Нашата химическа промишленост фактически се разви след победата на 9 септември 1944 година.

Ние изградихме Химическия комбинат в Димитровград, химическия завод „Карл Маркс“ край село Река Девня, Азотно-торовия завод край Стара Загора, Коксохимическия завод в

(Следва на стр. 4)

НАРОДНИ КАНДИДАТИ

Професор Петко Кунин

В ПРЕДИЗБОРНИТЕ ДНИ той дойде по своя роден край и като стар приятел се срещна с павликени, които издигат кандидатурата му за народен представител в Петото Народно събрание.

Роден е на 25. VII. 1900 г. в село Михалци в бедно селско семейство. Член е на БКП от 1919 година. През 1924 г. и началото на 1925 г. той е секретар на Районния комитет на Партията в Павликени. След априлските събития от 1925 г. емигрира в Съветския съюз, където престоява до 1929 г. В това време завършва стопанска академия в Москва. В България е отново през 1929 г. и става член на Окръжния партийен комитет в София. През 1930 г. е арестуван и изпратен в затвора. Оттам излиза през 1931 г. и работи в ЦК на Работническата партия като завеждащ селотдела. От 1932 г. е член на ЦК и Политбюро на Партията и продължава да работи до 1933 година.

През 1934 г. след провал в Софийския окръжен комитет, д-р. Кунин отново емигрира в Съветския съюз, където прекарва до 1936 година. След завръщането си в България отново става член на Софийския окръжен комитет на Работническата партия. През пролетта на 1941 г. е интерниран в лагера „Гонда Вода“, а впоследствие в лагера „Енишайо“. През август 1943 г. успява да избяга от лагера и му е възложено да завежда кооперативния сектор при Централния комитет. От февруари 1944 г. до 9 септември 1944 г. е политкомисар на XI въстаническа военно-оперативна зона.

След 9 септември 1944 г. д-р. Кунин е на отговорна партийна и държавна работа — завеждащ стопанския отдел на ЦК на БКП, секретар на ЦК на БКП по въпросите на народното стопанство, министър на индустрията. Още на VIII пленум на Централния комитет и на V конгрес на БКП д-р. Петко Кунин е избран за член на ЦК и член на Политбюро на ЦК на БКП.

Сега другарят Кунин е професор в Икономическия институт „Карл Маркс“ — София и член на ЦК на БКП.

ПРЕДИЗБОРНО СЪБРАНИЕ В РАДИОЗАВОДА

ВЪВ ВТОРНИК кандидатът за народен представител в 54-ти Великотърновски избирателен район Енчо Стайков, член на Политбюро на ЦК на БКП и председател на Националния съвет на Отечествения фронт, има среща с колектива на Завода за радиоприемници. Най-напред в дружеска беседа с ръководителите на предприятието скъпийт гост се осведоми по редица въпроси, свързани с изпълнението на пла-

на, кооперираните доставки, подготовката на кадри и други. След това се състоя предизборно събрание. Дамският вокален състав и други самодейци от завода изпълниха хубава литературно-музикална програма.

Посрещат с бурни овации другарят Енчо Стайков говори за големите преобразования в страната, окръг и Велико Търново. Особено внимание той отдели на разрастването на радиозавода и Ностановлението на

Министерския съвет за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град.

От името на целия колектив Петър Антонов, секретар на Заводския комитет на ДКМС, благодари за грижите на Партията и Правителството и увери скъпия гост, че на 27 февруари работниците и служителите от предприятието до един ще гласуват за народните избраници.

ЩЕ ГЛАСУВАМЕ ЗА ТЯХ!

ДЪЩЕРЯТА НА ПОЛИТКОМИСАРЯ

Желаеха тя поне да расте в свобода. А борбата продължила неизменно. Висшият политически затворник, комунистът Пенчо Цонев замина в партизанския отряд. На тръгване взе повитото в пелени малко човече, притисна го до себе си и зацелува пухкавите му черни коси. Тръгна. Но нито детето, нито бащата знаеха, че се виждат за последен път. Румяна не започна неговото лице. Скоро изчезна и майка ѝ. Остана само топлата, попухана от работа длан на баба ѝ да бди над несеишните детски стъпки. И още от малка Румяна започна да се влизира в бирята на Балкана, проявяваща по улиците на родното ѝ Килифарево, да се влизира в сизните удари по вратата на дома им нощем, когато лоши хора влизаха, ровеха навред, тропяха с подковани ботици.

Румяна беше вече четири години. Първото, което научи в живота си, това бяха думите на баба ѝ, че разведе ли се червен байрак, ще се върнат майка ѝ и татко ѝ.

Беше през есента. Сърчицето ѝ беше до пръскане. Взаглед през глава и викане е нсе сила.

— Бабо, бабо, къде си? Видях! Видях, бабо! Червен байрак!

Но с голямата радост в четните детски очи легна и голямата майка. Точно с изгрева на Свободата, на 7 септември 1944 година политкомисарят Мойсей падна в неравен бой. И макар че червени знамена кичеха почти всеки дом, той

не се върна. От далечен лагер си дойде майка ѝ. По новите друмища на свободния живот калената комунистка тръгна, поведе за ръка малката си дъщеричка. А пак се искаше много: безплатни нощи, упорит труд, воля. И пак клепките натежанаха, но когато топлите ръчички обгърнеха майчината шия, като че умората най-бързо изчезваше.

В родното си село Румяна завърши основно образование. После дойде с майка си във Велико Търново. Майката поботеше в Градския комитет на Партията, а Румяна учеше. Стъпките ѝ от Втората смесена гимназия дълго време не знаеха нищо повече за нея, освен, че се учи отлично и че е някак по-малчугавка от тях. Вечер обаче бяха най-хубавите часове и за майката, и за дъщерята. Обикновено малчугавата Румяна се преобразяваше. Тя разказваше за всички в училища, вълнуваха се за постъпките на своите другари. Тя беше тук не само при майка си, а при своя най-близък приятел.

А кога мина времето, като че нито майката, нито дъщерята разбраха. В един летен ден Румяна се върна вече не в чиниестката престилка, а в тъмка плетра рокля. Момичето се беше превърнало в девойка, която размахваше диплом — отличен диплом за завършено средно образование. Беше 1958 година. Румяна не захвърляше книгите. До ри не си почива. Четеше много и упорито. Готвеше се за ново изпитание. Взв с отлич

ние приемния изпит по математика. И дъщерята на политкомисаря през есента на същата тази година пое натам, за където баща ѝ толкова много бе мечтал. Посоката беше, СССР — Москва — Химико-технологически институт на името на Менделеев.

Добродушна и скромна, и тих, сред съвместните си приятели, тя спечели голямото им уважение, онама уважение, което предизвиква за дълбоко ѝ тихичко да се възклицават: „Болмарка!“. Изминаха годините на упорит труд над курсови работи, проекти и подготовка за изпити. Изминаха цели пет години.

В черноморския град Бургас, в Нефтохимическия комбинат дойде младата специалистка. Тя носеше прекрасен диплом от Московския химико-технологически институт и неизменните пламчета в черните си очи. „Донена...“ — запознаваше се тя, а работничките често, без дори сами да разбират, я сечеа за пример.

В крайморския град тя срещна първите трудности в работата, но и нещо друго. Стречна един човек, който ѝ беше много различен от нея по характер, но я привлече някак и ѝ стана скъп. В този град, където бичи реят на морето, те се разхождаха бегспир. Пред този човек Румяна се преобразяваше както досега само пред майка си е бивала. Това беше любовта! Румяна подаде ръка и каза: „За цял живот!“ За цял живот погледът ѝ и скъпият човек. Само след година дойде първият

бригадирът — депутат

И МЕЧТИТЕ имат граници. Даже смелите и дръзновените хора често не ги досят. Не е мечтал никога в живота си, не са намирали място в блязовете на бригадира Андрей Иванов Ранков от кооперативното стопанство в Ореш такава мисъл — че някогашното босоного момче, че невмориеният трудослужещ, обикновеният кооператор, звеневодът, бригадирът Ранков ще бъде издигнат за народен представител в Петото Народно събрание. И в съзнанието си не е сънувал, че ще бъде удостоен с такава висока чест. Но приказките в нашето ново време стават действителност, оживяват... Вестта, че трудещите се от 70-ти Козловски избирателен район издигат кандидатурата на бригадира от Ореш бързо обиколи седемте селища на района. Радваха се всички — и млади, и стари, че темен представител в Народното събрание ще бъде отличният произволствен, сдруженият земеделец Андрей Иванов Ранков.

Биографията на Андрей Ранков е съвсем обикновена — като на хората от народа. Роден е през 1926 година в маломаломното семейство на Иван Ранков от село Ореш. Оскъдните доходи на многоличното семейство принуждавали младия Андрей да се задоволи с пратимназиално образование. Ученическата скамейка той замества с бащиното рало. Шестнадесетгодишният юноша поема трудния дум на непосилна борба със земята.

През третата година на Свободата Андрей Ранков е поканен в редовете на Трудовата повинност. Той е в пърните редици на ударниците на строителите на дигата Никопол — Белене. На днуваския бляк яният трудослужещ завоева високото правителствено отличие — „Народен орден на труда“ — златен. В родното си село Ореш се връща със златния орден на гърдите и с твърдата непоколебимост да работи всеотдайно за дружбата между комунисти и земеделци. Ранков е ревностен член на Българския земеделски народен съюз, примерен и уважаван отечественофронтовец. Той е един от първите в Ореш, които вдигнаха ръка за безиниорни ниви и общи ферми, за образуване на кооперативна стопанство. В току-що учреденото ТКЗС той являва неколкократен свои съседни, ратува за възтържествуване на кооперативния строй.

Упоритостта и пословичната му старателност в работата не остават скрити за ръководителите на кооператива. Скоро хората, с които работи, го предлагат за свой звеневод. Седм години се изнизават — кол от коя по-хубави, по-спорни и бла

годатни. Звеното на Андрей Ранков е първо сред първите. Като че няма край красивият порив на този винаги делово, неуморно работи за претворяване в живо дело възжеланията и копнежите на кооператорите от звеното си.

Паметна ще остане в живота на съвещания полевд година 1960-а, през която Андрей пое кормилото на първа полевдна бригада. Занаях се упорити дни на съзнателен труд. Бригадирът Ранков всецяло принадлежеше на хората си, неотклонно ги водеше по пътя на трайните успехи. И те не закъсяха: през 1963 г. кооператорите от бригадата му получиха по 4000 кг захарно ливело от декар, през следващата година добивът отскочи с 1000 кг в повече. А през миналата година бригадата събра всички с небивалото си постижение — по 5600 кг кореноплоди средно от декар от площите в Попова гредя, Бента и Блатото.

А да споменаваме ли за отличните резултати на Андрейевата бригада в производството на слънчоглед, за отглежданата от нея пшеница на Радлевец и Брваз могила? Или за ед розрзността царевича? На гърдите на примерния стопанин на кооперативната земя повторна блясна. Народен орден на труда — златен за постиженията в цехлопроизводството.

На изборите на 27 февруари кооператорите от Орешкия кооператив до един се гласуваха за своя бригадир. За него ще дадат своя глас и трудещите се от целия Козловски избирателен район. Бригадирът от Ореш Андрей Иванов Ранков в мандата на Петото Народно събрание ще носи високото звание — бригадир-депутат.

Бл. КОЧЕВА

Ст. ГРАДИНОВА

от Обществения редикция на в. „Борба“ в Горна Оряховица

ЕДНА НАРОДНА КАНДИДАТКА

ПРЕДИ ДА СЕ ОТКРЕХНЕ вратата на работната ѝ стая, погледът се задържа на малка бяла емалирана табелка с надпис „Началник отдел електрически“. Този началник е жена, електротехник — Мария Георгиева Пилева.

Ремисистката от преди 9 септември 1944 година, дъщерята на общарски работник, ятак и политзатворник, е родена през 1919 година в будното и спретнато село Бреговица. Преодоляла немалко трудности в живота си, преборила се мъжки с изминатите години, но бурни години, тя през 1950 година прекръчва пагана на ЖП управление — Горна Оряховица с диплом в ръка за електротехник.

Зад неговият бюро, което винаги е необичайно подредено, влизаният е посрещан винаги от тъмнокожа жена, със светли и живи очи зад стъклата на очилата. С внимание и търпение изслушва съображенията и препоръките на инженерно-техническите работници, с нескрито майчинско чувство и обич към професията и задълженията си помага на всеки. Преките ѝ задължения нито са малки, нито са леки. Защото да отговаряш за всички видове съобщения, да се грижиш за изправността на техниката и електротехниката в такива големи райони, като Горна Оряховица, Варна и др., не е по силите на всеки човек.

Към всичко това следва да се прибави и нейната разнородна обществена дейност: член на бюро на Градския комитет на БКП, член на Окръжния комитет на Партията, активна деятелка в НТС и ИТС, лекции в народните университети във Варна и Русе. Освен

това гризливка майка на двама сина, съпруга... Колко енергия трябва да има в тази тъмнокоса жена! За всички тези качества, човекът, специалност и общественикът — инженер Мария Пилева, за трети път е кандидат за народен представител в предстоящите избори.

Нейното име в Долнооряховския избирателен район, както и в Горна Оряховица е добре известно на всички. Неуморима е нейната дейност за процъфтяването през годините на народната власт на този край. Тя, ностелката на бронзов и златен „Народен орден на труда“, през тези радостни предизборни дни е постоянно сред своите избиратели. И те я посрещат навсякъде с вълнуване, защото знаят, че инженер Мария Пилева, досегашна народна представителка, ще помогне на всеки, ще изслуша всичко, и че няма да ги забрави — тях кооператорите, работниците и служителите от този възрожден край.

Михаил МАНОЛОВ

ТЯ Е ОТСКОРО във Велико Търново. Само три години са изминали от онази студена януарска вечер, когато пристигна тук. Още от първия ден отиде в Радиозавода. И досега тя е на своя пост в участък „Радиочасти“ — тя бригадирката на седма бригада „П. Цонев“, секретарката на дружеството на ДКМС в участъка, а от близо две години ударничката на комунистическия труд Бойка Басарова.

Само три години. За Бойка те бяха изпълнени с грижи в работата, в дома, по малката дъщеричка, по любимия човек, който почти винаги е на път за автоконтролора от КАТ Христо Басаров. Времето отминало незабелязано, но независимо от напрежението, по ведрото мургаво лице не останаха следи от умора. Напротив — с усмивка и радост се вглежда в жените от бригадата, от завода, в комсомолците, в хората от тяхната улица, в града, който ѝ стана близък и познат — обичан град.

Само три години, но не останала незабелязано трудолюбива и сърдечността, енергията на Бойка. И ето, докато учеше в Младежкия дом на Хайнбоаз на няколкодневния семинар, ор

НЪДЕТО и да срещнеш Розка Добрева из за вода, винаги все бърза. Ст малката ѝ спретната фигура, от засмените ѝ кафяви очи лъха откровеност и душевна чистота. Всички в Държавни захарни заводи — Горна Оряховица я познават. Но ос

ДОСТОЙНА ПРЕДСТАВИТЕЛКА

ганизират от Градския комитет на ДКМС със секретарите на дружества, тя беше посочена за окръжен съветник.

Само след няколко дни ще се явим пред избирателните урни. В прадничния ден хората от осми избирателен район във Велико Търново от стария „Варуша“ и „Резервара“, от „Въстаническа“ и „Поборническа“ ще дадат своя глас, ще кажат своето „да“ за един от най-добрите, между които е и Бойка. Това ще го каже не кой да е, а старите великотърновци, родени тук, расли тук, които обаче с право ще се доверят на това младо мургаво момиче, на своята кандидатка за окръжен съветник. При срещите си с нея те се убеждаха, че скромната и сърдечна Бойка ще съумее достойно да ги представя.

ВЪЛНЕНИЯТА НА КОМСОМОЛСКАТА АКТИВИСТКА

бено близка е тя с младежите. През последните няколко месеца тя замества секретаря на Заводския комитет на ДКМС.

— Павлина, ти ли си? — нос се гласът ѝ по телефонната слушалка. — Насрочихте ли събранията?... Ще дойде!

— Но нали си в отпуск по болест! — обаждат се гласът оттак.

— Това няма значение! — отговаря Розка. — Ще дойде! Много още трудности и неприятности за Розка нямат значение, защото тя умее да ги преодолява.

Тя се нагърбва често пъти с много работа. Само когато миналата година искаха да я изберат за секретар на Заводския комитет на ДКМС, отказа.

— Излязла съм вече от рамките на Комсомола! — да на шега, де на истина заоправдава се тя. — Ето вече девет години се отбиха от трудови ми стаж... Нека по-младите...

Девет години трудов стаж не са малко. Какво донесоха на Розка и какво остави през тях?

Беше двадесетгодишна, когато цеховата на Бонбонната фабрика ѝ разкриха тайните си. Много пъти преди това тя гледаше сградите отдалече и изглеждаше на хората, които работят в тях. Мекор че имаше завършено средно образование, прилагаше я производството. В който отдел да я преместваха, все се отличаваше с трудолюбие си, с искреността си, с прозорливостта си.

Розка бързо се приобщи към колектива. Много възвущаващи моменти изживя тя във фабриката. Три години беше в бюро на дружеството на ДКМС, докато един ден я избраха и за секретар. Отдаде се изцяло на комсомолската работа, за да внесе в нея по-голямо разнообразие, за да бъдат привлечени всички. Но най-възвущава за нея остана онан момент, когато беше приета за член на БКП.

„Ще бъда ли достоен педник на Партията?“ — възвущаше се тя. Вече 4 години нос с чест партийния билет.

Сега е лаборантка във фабриката. Но не е само това, тя —

и момичетата от комсомолското дружество при ТКЗС. На които е комсомолски секретар, и младите, и старите от махалата, където е расла, където живее и сега. За предстоящите избори я посочиха за кандидатка за своя съветничка в Градския народен съвет.

Като на най-близък човек хората от I избирателен район — Павлинени — 6-а нивозна организация на Отечествения фронт, изказват мнение, дават препоръки. Те дори не чакат официалното свикване на събрание. В предпоборните дни често моят ли ги видят на група спрели Пенка да ѝ говорят, а тя си е все с онази приветлива усмивка, която като че притягва и ти да ѝ се усмихнеш.

Розка, е член на Заводския партийен комитет, на Заводския комитет на ДКМС, ръководи просветно звено по икономическа география на света... Името на Розка често се среща под дописки, очерци и репортажи в заводския вестник, понякога и във в. „Борба“, чува се по заводската радиопредаба. Нейните материали се отличават с оригинални мисли и много топлата към хората. Тя е член на дописническия съвет при в. „Борба“.

Неотдавна Розка беше изненадана от нещо много голямо. Хората пожелаха да я издигнат за кандидатка за окръжен съветник.

— Но как, защо...? Нима мен трябва?! — аз съм още нова за града?! — помъчи се ся. аш да ги отклони —

И този път беше върна не себе си — прекалено скромна.

Хората от 85-ти избирателен район се бяха събрали вече в клуба на Отечествения фронт, когато там влезе една млада жена, войкич за ръка малко момиченце. Някои дори не ѝ обрънаха внимание. А нейното сърце беше неспокойно. „Ох, закъснях!“ — червеше се тя. — Как можах да се изложам?! Но какво можеше да направи, когато малкият закъснял от училище! На въз беше студено и нямаше как да го остави без надзор. „Те ще разберат, може би... че ме разберат!“ — успокоително си заповтаря Розка.

Всичко това мина. Къдидатурата беше издигната еднотушно.

„Ще оправдая ли доверие то?“ Тези мисли не напускат младата народна кандидатка. Тя сега е често при избирателите, приема поръчките им, разговаря с тях по най-различни въпроси.

Ст. ГРАДИНОВА

ЩОМ взеха дипломите не се двоумиха. Както през ученическите години ходеха все заедно, така и сега отидоха заедно при председателя на ТКЗС:

ЗА ДА ЦЪФТИ РОДНАТА РАВНИНА

— Ще ни вземете ли при пиленцата? — попита еднага. Взеа ги. И четирите, като деца още закачливи и буйни, припнаха към белеещите се край града птичешки ферми. Четирите среднички Снежана Ботевска, Тонка Иванова, Йонка Георгиева и Пенка Давидова чевърсто се заеха с работа. Не беше лесно. Но и младостта им, и любовта им към мъничиците писукащи пиленца ги окриляха в трудностите. Така измина цялата година. Момичетата крадяха от сина си, но, наред с работата във фермата, четиха, готвеха се за кандидат-студентските изпити.

И пак в едно отидоха при председателя на ТКЗС.

— Ще ти пуснете ли да учим? — попита еднага.

— А какво искате да учите?

— Зоотехника — обади се първо Пенка.

— Ветеринарен техникум, отговори Тонка.

— Агрономство — прибави и Снежана.

През есента напуснаха фермата. Всяка тръгна по своя път. Във Висшия селскостопански институт в София с първокурсниците по специалността „Зоотехника“ дойде и едно приветливо, усмихнато момиче — Пенка Давидова.

...Студентските години летяха. Минаха незабелязано бързо. Тук в аудиториите и кабинетите Пенка намери и човека, с когото се свързва за цял живот. Беше неин колега, родом от Бояна — до София. И ето през лятото на 1963 година те и двамата излязоха от последния си изпит. Бяха завършили ус

пешно.

— Сега накъде? попитаха се те.

— Към нашия край — Павлинени, хубав и богат край! Исках ли? — предложи Пенка.

Младото семейство тръгна към богатата черноземна равнина.

И сега са тук. Той е зоотехник в ТКЗС — Михалци, а тя бригадир на птичешката ферма в Павлинени, която няколко години поред е национален първенец. Тука са и другите момичета, тя, с които заедно започна работа Пенка при пиленцата и, с които заедно толкова много мечтаха. Тонка е вече ветеринарен техник към Градския народен съвет. Снежана е бригадир на зеленчуковата бригада и само Йонка е на друго място — пак в

града, но работи на гара.

Млада е Пенка, но и младите, и старите се допитват до нея. Тя не само е учила, тя е работила като тях, знае и на теория, и на практика как трябва да се гледат животните. Ето две жени от бригадата — Ганна Николова и Гюрга Тодорова — ходиха скоро на национално съвещание, а щом се върнаха, седнаха срещу Пенка и разказваха:

— Знаеш ли, Пенке? Изостапала сме! Хората имат по над 200 яйца от носачка, а ние по 193.

Събраха се всички. Дълго говориха, обмисляха, решаваха. Внимателно слушаха какво ще каже Пенка — тяхната бригадирка.

Все такава я знаят хората от бригадата, момичетата

и момичетата от комсомолското дружество при ТКЗС. На които е комсомолски секретар, и младите, и старите от махалата, където е расла, където живее и сега. За предстоящите избори я посочиха за кандидатка за своя съветничка в Градския народен съвет.

Като на най-близък човек хората от I избирателен район — Павлинени — 6-а нивозна организация на Отечествения фронт, изказват мнение, дават препоръки. Те дори не чакат официалното свикване на събрание. В предпоборните дни често моят ли ги видят на група спрели Пенка да ѝ говорят, а тя си е все с онази приветлива усмивка, която като че притягва и ти да ѝ се усмихнеш.

Бл. КОЧЕВА

Ст. ГРАДИНОВА

от Обществения редикция на в. „Борба“ в Горна Оряховица

НАПРЕД И ВСЕ НАПРЕД ПО ПЪТЯ НА СОЦИАЛИЗМА И КОМУНИЗМА!

(Продължение от стр. 1)

Кремиковци, Нефтохимически комбинат край Бургас. Вече се изгражда нов голям Химически комбинат край Враца, ще бъде построен Нефтохимически завод край Плевен, на основата на долнодобитното нефтено находище.

И по плана за 1966 година Партията и Правителството отделили 328,2 милиона за развитието на химическата и каучуковата промишленост. Тези средства се насочват за завършване на първия етап на Азотно-торовия завод край Враца и създаване условия за въвеждане в експлоатация и на втория етап на този завод през 1967 година. Започва строителството на новите големи заводи за синтетични и изкуствени влакна в Ямбол, Бургас, Видин и в Свищов.

През Петата петилетка продукцията на химическата промишленост ще расте с бързи темпове. Нейната продукция през 1970 година в сравнение с 1965 година ще се увеличи 3,5 пъти, а в сравнение с 1966 година — 21 пъти. В това голямо увеличение се намери място и новият голям химически завод във Великотърновски окръг край град Свищов. Той ще дава годишно 35 000 тона изкуствени влакна (памучен и вълнен тип), 5000 тона изкуствена коприна, 1500 тона целулоза и други. Ако тази продукция се произвеждаше от естествени материали, би било нужно да се засят допълнително 1 000 000 декара с памук, да се отгледат 7 милиона овце и произведат 250 милиарда пащулки.

Може да се каже — подчерта по-нататък ораторът — че преди 9 септември 1944 година у нас нямаше черна и цветна металургия. Сега край Кърджалийски Пловдив, край Пирот димит завоите на гигантите на нашата цветна металургия. С построяването на металургичните заводи в Перник и край Кремиковци поставихме основата на черната металургия. Сега продукцията на черната металургия задоволява нашите нужди от черни метали 35 на сто, а през годините на Петата петилетка тя ще нарасне още три пъти и ще задоволява тези нужди 65 на сто. Без наш метал ние не можем да развиваме нашето машиностроение. А машиностроение, всеки знае, е съществината на промишлеността и на цялото народно стопанство, основа на техническия прогрес и за превръщане на материалното производство със съвременна, най-прогресивна техника.

През 1966 година у нас ще започне строителството на 29 машиностроителни заводи, като завод за електро и мотори в Лом, разширение на кабелния завод „Васил Коларов“ в Бургас, ДМЗ „Червено знаме“ — Стара Загора, ДМЗ „Победа“ — Сливен, Завода за измерителни инструменти в Благоевград и други.

През 1966 година обемът на машиностроителната и металообработващата промишленост ще се увеличи с 18,2 на сто, при 10 на сто общо за промишлеността. Наред с по-доброто задоволяване на вътрешните потребности, предвижда се и увеличаване износа на машини. Относителният дял на износа на машини и съоръжения ще достигне 29,3 на сто към общия износ на страната, при 26,8 на сто за 1965 година.

След това др. Енчо Стайков се сприя и на големите успехи на селското стопанство. Общата продукция в селското стопанство през Четвъртата петилетка отбеляза ръст 27 на сто. Сега нашето селско стопанство разполага с над 67 000 трактора (приварени към 15 конски сили), 12 000 комбайни и голям брой други селскостопански машини. Подивните площи надминаха 9 милиона декара.

Засягайки подробно основните проблеми, които решаваме сега в селското стопанство, др. Стайков говори по-нататък за конкретните задачи в селското стопанство през Петата петилетка.

Ораторът се сприя на успехите в образователното дело, науката и културата, като отбеляза, че у нас има 117 научни института с 4000 научни работници. Страната е осеяна с гъста мрежа от кина, театри и народни читалища, културни домове.

Другарят Стайков говори за предимствата на новата система на планиране и ръководство на народното стопанство, голямото значение на специализирането и кооперирането на нашата промишленост с братските социалистически страни. Той изясни също така по-подробно, че ние строим социализма у нас не изолирано сами за себе си, а като част от великото социалистическо семейство. Той посочи с цифри братската помощ на Съветския съюз в изграждането на социализма у нас, както и сътрудничеството с другите социалистически страни.

По-нататък др. Енчо Стайков говори за факторите за повишаване на жизненото равнище на народа. Разширяването на производствените мощности, увеличаването на продукцията, дава възможност за неспрестанно увеличаване на националния доход, за подобряване на материалното положение на народа. Той разгледа Постановлението на ЦК на БКП, Министерския съвет и Централния съвет на Профсъюзите за повишаване на жизненото равнище на народа през 1966—1967 година.

Ето защо изпълнението на народностопанския план, на производствените планове е задача, която стои над всички други задачи. От увеличението на промишлената и селскостопанската продукция, от развитието на производителните сили и националния доход зависи по-нататъшното подобряване на жизненото равнище на народа.

Изборите за Пето Народно събрание стават в обстановката на дълбоки революционни социални изменения, които се извършваха у нас след народната победа на 9 септември 1944 година. Експлоататорските класи у нас са премахнати. Сега има само класата на работниците, класата на селяните-кооператори и родствена им социална група — народната интелигенция. Броят на работниците расте във връзка с бързата индустриализация на страната. Селяните-кооператори нямат нищо общо с частните селски стопани в буржоазното минало. Те са социалистически труженици. След 9 септември 1944 година се създаде многобройна народна интелигенция у нас, особено техническа интелигенция. Интелигенцията от преди 9 септември 1944 година е вече незначително малцинство. Диктатурата на пролетариата у нас прераства в общонародна държава. В изпълнение на решенията на Осмия конгрес на Партията, неспрестанно се развива социалистическата демокрация. Нейният най-характерен белег е въвеждането на населението в управлението на страната. Оттук и голямото значение на Народното събрание и на народните съвети.

През мандата на Четвъртото Народно събрание бърз извършена голяма законодателна дейност. Увеличи се броят и нарасна значението на парламентарните комисии. С изменението на Закона за народните съвети се разшири демократизмът в тяхната работа. Нов простор доби съвместната работа на народните съвети с обществените организации и особено с Отечественния фронт. Съществен белег на развитието на социалистическата демокрация е прехвърлянето на държавни функции върху обществените организации, като, например, на другарските съдилища, доброволните отряди за опазване на обществен ред, обществените контрол, въвеждане на обществеността в извънучилищното възпитание на младежта и др.

Отечественият фронт обединява дружните усилия на комунисти, сдружени земеделци и безпартийци за благото на народа, за правото дело на социализма, за светлите комунистически бълнини на България. Работническо-селянска бойна дружба, сърцевина на народното единство е в основата на Отечественния фронт. Тъй като у нас няма експлоататорски класи, съществено е в Отечественния фронт морално-политическото единство на народа. Ораторът се сприя и на мястото и ролята на Отечественния фронт в нашия обществено-политически живот.

Българската комунистическа партия е ръководна обществена сила у нас. Големите ни успехи в социалистическото строителство са търже-

ство на нейната правилна политика.

Другарят Енчо Стайков подробно разгледа ръководната роля на БКП. Той изтъкна, че тъй както не можем да си представим България без Стара планина, гранитна опора на нашия народ в най-тежките години на неговото съществуване, така и сега ние не можем да си представим българския народ без Българската комунистическа партия, която е неговият мъдър учител, пламенен организатор и вълновител на всичките му победи. (Ръкопляскания)

Изборите ще бъдат ярка манифестация на сложеността на трудните се около БКП и тяхната готовност за осъществяване на нейната политика, за изграждането на социализма и комунизма. (Бурни продължителни ръкопляскания)

Големи успехи през Четвъртата петилетка отбеляза Великотърновски окръг и град Велико Търново. Промислената продукция нарасна от 160 милиона лева в края на 1960 година на 313 милиона в края на 1965 година, или с един ръст от 95,4 на сто. Възхоха в реловна експлоатация дървообработващият завод „Д. Благоев“ — Велико Търново, „Първи май“ — Полски Тръмбеш, Заводът за микроелетри в Горна Оряховица, заводът за стоманобетонни изделия „Г. Терзиев“ — Свищов, предприетият за училищни мебели и пособия в Елена, Заводът за автомобилни везни в Лясковец. Значително се разшириха ДМЗ „Червена звезда“ — Дебелец, „Варяк“ — Павликени, Държавни захарни заводи в Горна Оряховица, ДИП „Васил Мавриков“ — Велико Търново и други. През последните години се засили темпът на индустриализацията на окръга и развитието на прогресивните отрасли — машиностроене, металообработване, химическа промишленост и енергетика.

Наред с развитието на промишлеността, окръгът постигна и сериозни успехи в селското стопанство. През Четвъртата петилетка основните средства на ТКЗС и ДЗС нараснаха от 91 598 000 лева за 1960 година на 151 252 000 лева през 1965 година или 1,6 пъти. Увеличиха се селскостопанската техника, транспортните средства, поливните площи, употребата на минерални торове и т. н. Общата продукция в селското стопанство се увеличи за окръга от 1960 до 1965 година с 27 на сто. Въпреки продължителната суша през 1965 година, бр произведена в сравнение с 1964 година 8 на сто повече селскостопанска продукция.

През годините на петилетката във Великотърновски окръг се извърши голямо строителство, възлизало на 72 милиона лева. Капиталните вложения през този период за промишлеността са 36 500 000 лева, за селското стопанство — 15 милиона лева и за културно-битовото строителство — 20 500 000 лева. Възхоха в строя редица нови производствени сгради в промишлеността и селското стопанство и ново оборудване в тях. Построени бяха училища, здравни заведения, читалища и други. Разшири се водопроводната и пътната мрежа.

Големи успехи постигна в своето развитие през Четвъртата петилетка и град Велико Търново. Значителни постижения бяха отбелязани по линията на изграждането на икономиката на града. Съгласно народностопанския план през 1966 година обемът на строителните работи във Велико Търново значително нарасна. Планиът за строително-капиталните работи е над 7 500 000 лева, срещу 4 800 000 лева през 1965 година, т. е. едно значително увеличение от 60 на сто.

Най-големият строителен обект във Велико Търново през Петата петилетка ще бъде Заводът за телевизори и радиоприемници. Идеиният проект за него е вече утвърден с Разпоредба на Министерския съвет от 24 януари 1966 година. Заводът за телевизори и радиоприемници ще бъде гордост не само за Велико Търново, но и за цялата наша страна. Капиталните вложения на завода ще бъдат общо 17 милиона лева, от които 2 100 000 лева за културно-битово, жилищно и административно строителство. Годишно заводът ще произведе 250 хиляди телевизора и 380 хиляди радиоприемници. В завода ще работят 4835 души промишлено-производствен персонал, от които 528 инженерно-технически работници. Заводът ще се изкупи за

три години и половина. Той ще бъде гръбнакът на икономиката на града. Ще има голямо значение за развитието не само на Велико Търново, но и за цялата страна.

Успехи отбелязва Велико Търново и като културен център. През Четвъртата петилетка беше открит ВПИ „Братя Кирил и Методий“. През 1965 година градът официално възстанови историческото си име Велико Търново. Освен това беше образуван Общонародният комитет за развитието на Велико Търново като исторически, културен и туристически град. Голямо значение затава има Постановлението на Министерския съвет за развитието на града.

Другарят Стайков подробно разгледа Велико Търново като исторически град. Спря се на въстанието на Петър и Асен, на Велико Търново като столица на Втората българска държава, на великотърновските въстания през годините на турското робство, говори за ролята на града през периода на Възраждането и революционните прояви в него през 19-ти век.

Също така той говори за Велико Търново и като люлка на социалистическото движение в България. Спря се на Великотърновската социалистическа сбирка, която реши свикването на Бузлуджанския конгрес, на който беше образувана Социалдемократическата партия в България. Във Велико Търново, където по това време живееше Димитър Благоев, се установи ръководството на новосъздадената партия и започна излизането на нейния орган в „Работник“.

Другарят Енчо Стайков разгледа голямата роля на Велико Търново като културен център през времето на Втората българска държава, като пазител на българската писменост и българщината през време на турското робство, неговата просветна и културна роля през периода на Възраждането. По-подробно се сприя на музеите в града, които трябва да станат школа за патриотично възпитание на нашия народ.

В своята реч другарят Стайков отдели място на Велико Търново и като голям международен туристически обект, на неговото живописно местоположение, на старинната българска архитектура в града и пр.

В заключение ораторът подчерта, че предстоящите избори стават в обстановка, когато по всички краища на страната кипи най-усилената работа за изпълнение на народностопанския план за 1966 година. Само когато увеличаваме националния доход, промишлената и селскостопанската продукция, когато изпълняваме производствените планове, ние създаваме необходимите условия за всестранио развитие на нашата социалистическа Родина. Оттук с всичката си сила изтъква такива важни въпроси, като въпросът за увеличаване производителността на труда, за намаляване себестойността на продукцията, за пестеливо използване на суровините и материалите, за техническия прогрес, за качеството на продукцията и т. н. Той се сприя и на предстоящите задачи през пролетната кампания в селското стопанство.

Като гласуват за кандидатите на Отечествен фронт, каза другарят Енчо Стайков, избирателите и избирателните гласуват за по-нататъшното всестранио развитие на България, за по-нататъшното развитие на промишлеността и селското стопанство, за още по-големи успехи в науката и културата, за своето щастие и благоденствие, за щастие и благоденствието на българския народ, за напредъка на нашата социалистическа родина — Народна република България.

Речи на другаря Енчо Стайков беше многократно прекъсвана и изпратена с бурни, продължителни ръкопляскания.

На общорядското предизборно събрание отпразниха поръчения към кандидата за народен представител др. Енчо Стайков другарите арх. Сергеев, Михаил Минчев, началник на ДАП — клон Велико Търново и други.

Самоделици от народните читалища „Надежда“ и „Искра“ изнесоха богата художествена програма.

СРЕЩИ С ИЗБРАТЕЛИТЕ

През тия последни дни до празничното изборно утро във всички краища на страната и в нашия окръг по квартали, махали, предпоятия, селища като близки и сърдечни приятели се срещат избирателите със своите кандидати.

КАНДИДАТЪТ за народен представител в 50-ти избирателен район — първият секретар на Окръжния комитет на БКП във Велико Търново — Йордан Костов навсякъде в селата на Асеновска община беше посрещнат топло и сърдечно. В село Асеново той се срещна със стари познати от годините на борбата против фашизма и капитализма и възторжено беше приветстван от пионерката Миленка Димитрова. На предизборни срещи другарят Костов говори в Любени, Ново градище, Кавлак, а на 22 вечерта в село Джуленица.

НА МАСОВО ПОСЕТЕНИ общоселски събрания и срещи кандидатът за народен представител Петко Кожухаров — председател на Окръжното ръководство на БЗНС — тия дни се среща с трудещите се от Церова кория, Калиново, Пчелище, Драгичево, Родина, Горско Ново село, Сливовица, Добри дял, Златарица и други селища на 58-ми избирателен район.

СЪРДЕЧНО и мило премина срещата на другаря Петър Панайотов (Даскала) с избирателите от село Първомайци. В тия дни той се среща и с жителите на село Правда.

ОТ ВСИЧКИ квартали на града в събота вечерта елечаници се стекоха в салона на читалището. Предизборно слово пред тях произнесе кандидатът за народен представител, секретарят на Градския комитет на БКП Стоян Буюклиев.

ТРУДОЛЮБИВИТЕ кооператори от село Павел изпиха новия читалищен дом, където се състоя срещата им с кандидата за народен представител, членът на бюрото на Националния съвет на Отечественния фронт Кирил Клисурски.

ЖИТЕЛИТЕ на борческо Килифарево дойдоха на предизборно събрание-срещна с кандидатката за народен представител в 56-ти избирателен район, комсомолката инженер Румяна Цонева и кандидата за окръжен съветник, активният борец против фашизма и капитализма другарят Радул Минчев.

По дописки на М. Михайлова, Ив. Иванов, К. Василев, Йорд. Каращанов, Сим. Симеонов, А. Андреев, Д. Дойнов.

95)

И, слушайки Хакке и говорейки с него, Йохан упорито мислеше от какво е предизвикало решението на „шаба Вали“ да го спусне в тила. Той засече времето на излитането. По смектите му самолетът вече трябва да минава фронтовата линия и да лети над съветска територия. Но моторите неизвестно защо работят на един и същ режим и няма разслабването усещане за височина. Вайс знаеше, че по инструкцията на самолета се полага да набере таван над територията на противника от 4 до 6 хиляди метра и кабината е снабдена с кислородни апарати. Странно.

После той мислеше, че ще му се наложи веднага да овладее радиопредателя на Хакке. Трябва да даде на Центъра да знае за опасността, която представлява сега групата, в която влиза Гвоздеа, а също и да съобщи за мястото на своето приземяване. Но как да завладее радиопредателя? Да приложи ли оръжие?

Той може да застреля и Хакке, и Синигера още във въздуха, когато те ще висят под него на парашутите, понеже той ще скочи последен.

Но тогава безвъзвратно, неоправимо ще загине Йохан Вайс. Ще остане само Александър Белов, по същество, погубил ефрейтора от абвера Вайс, безценен човек. А неговият дял е да спаси Вайс, да запази Вайс и да върне Вайс там, където той трябва сега да се намира. А как тогава да предотврати злодеянията на гнилата, където Гвоздеа се оказа блокиран от

агентите на школа „Зет“? С него са само двама — той успя да обработи двамата и своевременно съобщи за това на Йохан.

В кабината влезе вторият пилот и заповяда да се готвят.

Парашутите бяха с полуавтоматическо действие. Над люка за скачане е опънато стоманено въже, а на капака на парашута има шнурче дълго 8—10 метра с куткиа на края. Преди скока част от шнурчето се отпуска, закача се на въжето и разувачат надолу с глава изпъзлява по люка.

Никаква специална тренировка, даже обяснения, как трябва да скачат, не се дава на курсантите. Съобщават само, че при приземяване краката трябва да се държат заедно, а да се пада на страни.

Тези препоръки получиша Вайс, Хакке и Синигера.

Командуването на „шаба Вали“ считане за нецелесъобразно да разкозва моторесурси и гориво за обучение на курсантите на парашутни скокове. И тъй като обикновено при приземяването някой от асментите получаваше тежки травми, на старши на групата се вменяваше в дълг без-

шумно да се избави от ранения. Командуването на „шаба Вали“ — тъй както и ръководството на другите разузнавателни школи — се стремеше към максимална икономия на всички материални средства и снижението на разходите се извършваше с необичайна шателност.

Първи изпъзля по люка Хакке, зад него Синигера.

Светлящото звездно пространство като океан надвисна над главата на Йохан, той се обви от белия мрак на облачността, а после потъна в тъмнината на нощта.

Започна да подбира въжетата на парашута от едната страна, за да се приземи малко настрана от своите придружители, различае на възможността от случайна среща с някой от съветските хора.

Гледайки надолу към изпъзлящата нагоре земя, Йохан забеляза отчетливо мрежата от сишури, която не можеше да скрие слабят снежен покров, а въстра си се мерна остроно на католическа църква. Ето разгадката на онова, за което той така шателно търсеше обяснение!

Йохан започна бързо да при-

бира въжетата, сега само, за да се приближи до придружителите си. Късно. Той присви крака, прне удора и се повали настрани върху издутото платнище на парашута.

Като се освободи от парашута и като го закопа, бързо закричаваше към мястото на приземяване на придружителите си. Но изведнаж се спря, извади пистолета, клекна, сие шанската и, пъхайки в нея ръката се пистолета, натисна спусъка.

Щракане. Изстрел нямаше. Опит пак — изстрел нямаше. А когато извади запалката от гранатата и я огледа, тръбчката на взривателя се оказа празна.

„Ловко. Значи, ето какво са ми устроили. Добре.“

Йохан вече не вървеше, а тичаше през поляната към тъмнещата окрина на гората, където, както и предполагаше, го очакваша придружаващите го.

Хакке, вече с наущини на глава, седеше при предавателя.

— Заповядайте и да вървим право по просеката, в колибата на лещицата и там да очакваме по-нататъшни указания.

Колибата се оказа необитаема, изтозтавена. Около лещката Йохан видя полубогорелата късчета от полски буквар, а върху празната опрашена консервена кутин, стояща на прозореца, имаше датски етикет.

Докато Хакке преплиташе антения шнур на въжето за беля, висещо на двора, за да замаскира антената, Вайс мислено събираше в едно всичко забелязано от него и окончателно се убеждаваше, че е станал обект на проверовъчна комбинация, замислена и импровизирана от Литрих. И съзнанието, че сега той може да взема решение не спешно, му вливаше бодрост и увереност в себе си.

Вайс забрани да се пали огън. Вечеряха със сухоежбица. Като заповяда на Синигера да дежуря първ, той предложи на Хакке да се наспи както следва. И сам също легна на дървенния одър. В колибата мирнеше на гнилата, на влага. Беше трудно да се спи на голите дъски. Но Йохан си заповяда да заспи, без да мисли за нещо, тъй като трябва да си почине, да върне свежестта на яоната и точна мисъл.

И, мислейки за това, че не трябва да мисли за нищо, заспа.

Заловиха ги сутринта.

Синигера седеше на земята, клатеше се, стенеше, притискайки дланта си към окръжавената глава. С него не се церемониха, с ритмични го заставиха да стане.

Хакке, вързан, кривейки се, скърпаше със зъби. Но него никой не би, както не биха и Вайс, само ръцете оттичаха, вързани зад гърба с парче антенен шнур. Двата парашута, изцапани от пръстта, виехоса в колибата като вестествени доказателства.

Човек с две линии в петлици-

те и със звезда на политработник на ръкава командуваше заловилите ги бойци.

Хакке и Вайс отведоха в пореба-ледник, намиращ се до колибата на лещицата, и ги затвориха там.

Значи, решили са да започнат разпита със Синигера.

Добре проведоха операцията тези момичи. Но ако са особисти,

защо ги командуваша батальонен комисар? И защо те веднага от-

криха двата парашута на топча-

та на prizeваниянето и не можа-

ха да намерят третия, който

Вайс замина не на условеното

място, само леко засипвайки го

с пръст? Всичко подкрепяше

предпожението на Вайс.

(Следва)

ГРАДСКИ ОБЩИНСКИ НАРОДЕН СЪВЕТ — ПОЛСКИ ТРЪМБЕШ

с ъобщава,

че към съвета е вакантна длъжността „СТАРШИ ЗЕМЛЕМЕРЕН ТЕХНИК“.

Постъпване веднага. Заплащане съгласно щата.

ТПК „ТРАПЕЗИЦА“ — ВЕЛИКО ТЪРНОВО

приема

работници-общари в отделите за услуги и конфекция.

Приема също младежи за ученици от 15 до 18-годишна възраст. Заплащане по разценка.

Желаещите да постъпят на работа в кооперацията да подадат молба до управлението на същата на ул. „Н. Габровски“ №1 — Велико Търново. Постъпване веднага.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА: Вестник „Борба“ — В. Търново ул. „В. Левски“ № 11. ТЕЛЕФОНИ: Гл. редактор 24-58; зам. гл. редактор 25-26; отдели „Партиен живот и пропаганда“ и „Нисков печат и дописници“ 25-27; отдели „Селскостопански“ и „Култура, бгт. хуаор и сатира“ 23-08; отдели „Икономически“ 31-25; Счетоводство 63-70; канцелария и фотосътрудници 24-59; коректори и дежурен редактор 24-59.